

עין משפט
נר מצוה

יד א מ"י ס"ג מהל'
 שוטה הלכה ה:
 בן ב מ"י פ"ח מהל'
 תרומות הלכה ו
 טו"ש"ע אה"ע סימן קטו
 סעיף ט:

תורה אור השלם

1. וְאֵת כִּי שָׁטִית תַּחַת
אִישׁ וְכִי נִטְמָאת וְהָיָה
אִישׁ כָּךְ אֶת שִׁבְכָתוֹ
מִבְלַעְרֵי אִישׁוֹ:

במדבר ה ב

תוספות שאנץ

מורה הוא איש איש ומי דברה מורה
הוא מצי למדרישה שפיר דלא לדברה
מורה ואיך לבריא דאיש איש
משמע שפיר כל רבויי רבוי יומא
דהכא דדריש האי איש איש דמי
משמע לבריא ואיש איש מי יקבל
לדברה מורה הוא שרצי יוסא מצי
למדרישה איש איש משמטין חס
לרבות שזמא אלא משום דכמי איש
איש משמטין חס ואיש איש דמעלה
בחסן בחד עניינא מחדר למדרישהו
בחד עניינא סוגיא דמיש דרס
(דף ג.) כרץ לפרושי הכי מדרישי

מזויר להזיר לעשות מינוי מזויר מזויר וידוע מזויר מזויר
ותקש מזויר למזויר דמזויר מזויר דר מזויר וקא זייק מ"ס צו
מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר
כח דר למזויר דמזויר מזויר להזיר דמזויר מזויר מזויר
ה"כ דמזויר למזויר דר ד"מ ופי' מזויר מזויר מזויר קרא דמזויר
א"כ דמזויר כמזויר דר מזויר וזלז קרא ימזויר מזויר מזויר
מזויר וידוע דמזויר דמזויר דר מזויר נפזא א"כ מרזויר דמזויר וזלז
מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר מזויר

יחירא לא מסתבר לרבינוהו ולמחר לויחייב קיום וקום כמו שילמר
קרא יחירא ולא דמי לנחייב הסך דמרבין איש איש אפילו למ"ד ד"ח
דקמי בשבועות (דף לה.) ועוד דמיני כמיני בזהוהו קרא דמרבין ה
דברים הניחא למ"ד ד"ח דאליהו לא נרין למידרשיה וכו' והכי אמר
שמשאל עולמא כוונין כפרתי ל' דדברה מורה ויחייב שאני מכדי משום
ותיהי כח מורין אלמלא אפילו למאן דאית ליה ר"ח דרשין קמי ר' חסין
או סברתן היכא דלא עקר ליה מתשמעוהי כגון יגנני דכתיב בהדיא
מצינאם (י"ב דף לה.) דהבז ששים שלח תשלח הוכח מוכיח עוז ומעוז
כולי עולמא מרדו וכו' דרשא דקראו לא עקר כחו מתשמעוהי וזהו
ד"ח דרשין ד"ח דמחבר דכפרתי ד"ח דהכחא ד"ח דהכחא ד"ח דהכחא

לעולם כדאיתא ונבדד דף
קיסם לא שחוט לא שחטור
היה לו לא קאן לו בנים
לפי רובו נצטוו וישאל
אל פורת ריבית הלא וישאל
שנים שחוט אם מפי מירי
נצטווים לאורי שנשאה
אל קידום שנשאה איך
דאס שחטת בעל לעל
אין בני שחטת שחבת
לעל לעל ובני ר' דר
ישאל שחטת: לו ר' דר
ה' גרובים מאי אב קאן
אל תעביט מאתאי ומאת
גל תעביט ומתתה דר
קנין קנין: ואל שביד
קנין קנין: אם ארין

דדיה שומרת יסם נמי צאל דדיה און וואקסן עס די וואלד
למינען כשמואל וואס האט מוסקן דאסלייב די האט אהי
מלחיהו אליהו וואס
האל על יצמחו (דף נח.) מוקל לה נמי הא דתנן (א)
ואמן שלא שטימי וכו' די הבל ומוקסא מירי האט עטמאן אלא לרר
האמר די קהל אמוך ד' אנו דאמור אה' אריי
נאמן. נראה דהכי פירושו לא מיעט
לברוי דאמור דכפי פתח פתח ארזי דמשעת שכי
עליה לישא

ר"י ואף מה שפירש לשמואל דחזקוני רבי יוחנן למעוטי שומר קרב מהיכא חמי' דנעין אשמו טפי לענין השאקה מענין קיור אי' ר' אשמי ירושלמי ארופה לא שומה וישקנה גזירה כמכחז אלו והביא אשמו אפי' מקתא אשמו ר' יודן בעי עמיה דמימר ממנ וקוהא ר' חמא אישך אפי' מקתא אישך קינא לה ועודה ארופה וכנס ונתקרה שומרה אומה פו קיטור קינא לה נזהרה ארופה וכנס ונתקרה ועודה שומרה ר' ונכסה ונתקרה ידע ר' אבהו כנחומה ואם לאו לה ולא חספין לניכס פד שמת ונפלה פחמי אינו חיי משקה אומה

ומת ונפלה לפני ה' וכוונסה ונסתרה משקה אומה על קיניו: (ס) וְשִׁמְרָת יֶסֶד לִית לְהוּ נְמִי אִימְחָא דְבַעְלָה דְּהָא בְּעַלְמִיהוּ לֹא גְבִייהּ

ארוסה פרק רביעי סוטה

שמואל. לקח בתמיהון (ב): הלא סתם איש. בתמיהה האמור בסוף הפרשה וזה מורה הקנאות וגו' (ב) להקיש אדם לאיש. ברייתא היא בשילהי פרקין והם מפרש למאי הלכתא: הני קראי. דממעטי ארוסה: מכלעדי אישך. משמע שבעלה נתן בה את שבתו קודם

לסמירה זו: משכחה לה. דלא לטריך למעשה^א חרובה מקרא אחריתא ולא ממעשה^ב מהחם: כגון שכל עליה ארס כבים אביס. כזוט: כבים תמים. לאחר שמח אחר: שורמס כים קרים לה. דקאמרת דלא תשמה הא אשמו מעליהא היז כביחא זוט: דהא אפר רב. כיזכנת קיה לכל דמיון הבא על יבמות כש שגוגי כל

לבעל אמר רמי בר
גון שבא עליה ארום
וגבי שומרת יכם כגון
ת חמיה הא שומרת
שתו מעלייתא היא
כשמואל דאמר בלא
האמורים בפרשה אי
כרבי יאשיה ושמואל
ד ר לך רב אנא דאמרי
מדאיצטריך קרא
שתו מעלייתא היא
ושמואל

נישואין הללו חבל למדי אחריתם לאו נישואין יניהו ומה אמרו צברשה
 פטור מליצה ע"י יום ויקום שם עס אחיו יעירש את נכסו אחיו ואין אחיו
 חולקין עמו: לימא רב. דאמר קנה לכל כרבי יאשיה דאמר שומרת יבם
 שותה ואקוימנה בזה עליה: אלא דאמר ר' אביוו כרבי יונתן כו'. וכל
 שכן כרבי יאשיה. והא דליצטריך לרבי יאשיה לרבינו מאיש איש לאו
 דוקא אלא אסמכתא בעלמא ועיקר קרא לאשח חש ושוטה:
 ושמאל

קרבן וכן אם יאמר הריני או אלה כמו שיאמר הריני נזיר הלך לנדר
לדחות כוונתו אשכחן דכתיבי בקרא כמו אל נצלות אהיה שדי כל הני
שם איש איש כי יקלל אלוהי (ויקרא כד) והיינו לזמנא"י הם ברש
ר. בפ' ד' מחסורי כפרה (ברכות דף יא.) דאמר ליה ר"א ב"ע לרבי
למי קרא ב"ע חופה והפדה אל נפדה למי ל"מ תלמידי שפחה
גנייה דקרא הואיל וימין לידם ה"ה ודרשין ליה נמי למחזיר קבלת
גנייה ודרשין מיניה אבידה משום כפל הלשון הלך כל הני דפרק אלו
ההיקס תקים מות יומם האב תשיב חבל מחבול פסחח מחון חמן
למחמרני הניחא למ"ד לא אשכח ד"ת היינו ר"ע דלא אשכחנייה דקאמר
למחמרני הניחא למ"ד לא אשכח ד"ת היינו ר"ע דלא אשכחנייה דקאמר

[illegible][illegible]

ת יבם אסכתהם בעלתה הוא מימה הי נלדו אשמו היא אי לאו מעייר
דכמי והביא האים את אשמו (אלה) ה"ג גבי קינר כמי וקינר
אשם ולא יקנא לה המורה אמרה וקינא את אשמו וקינא את
אשמו וקינא את אשמו אפילו מקנא אשמו דכמותה חתם אשך
ולא ונקמה משקה אותה קנא קינא לה עדרה שומרת הי ונקמה
ידע זה חלל בכחובתה ולא לאו חלל שלא בכחובתה (וקינא לה
חלל שלא בכחובתה) לא קינא לה בעלה ומת ופלה לפי היבס וקינא
שלא נהלה לו חלל מחמת אחיו הראשון אבל אם קינא לה היבס ונקמה
אחיו חלל לא ידעתי דה איתא איה דבעי. וא"י הי דבעי למשפט מחלוקה
וינוח י"ל אפי"ה איתא איה מחלוקה פן ירגישו בעליהם בפירוקו:

שמע

מסורת הש"ס

(א) [לקחת כ.ו.א.] יבמות נח.
(ב) [מי שקדמה] יבמות
(ג) נח. [ב] [במזכר כ.]
(ד) [מחשטא.] רש"י.
(ה) [יבמות נח.] [ד] [דברים
כה.] גי' רש"י י' [יבמות
נח מלך.] [י] [מחשטא] רש"י
הקולין. [ג] [נפיש ע' אריות
תוס' במנחות י' דריה מאי
האכל וכו'.] [ו] [ו] [ו] [ו] [ו]
תוס' יבמות נח. דריה מן
השואלין. [ח] [ו] [ו] [ו] [ו]
[ג] [ג] [ג] [ג] [ג] [ג] [ג] [ג]
שפטינו אותה קרנה לה בעלה
והוא ונפלה לפני הירב ונכסה
ומנחה תפקע אותה על
קניו. [ט] [ט] [ט] [ט] [ט] [ט] [ט] [ט]

מוסף רע"י

קנה לבל. הביאת שונג
ומיד (יבמות נח); באחד
מן הביאות גרועות הללו
קנה לה לכל דבר ואוכלת
בתרומה מיד אם כן הוא,
אסור הך למדינת הים ולא
בא עליה ביאה גמורה (שם
ד. 11)

תום' שאנץ (המסד)

לכם כביא נירדא
 כונת לירוח כביא
 לכל דבר דהניא כבימות
 ופיתח להן (שפרק ח)
 פתח למאן דאמר כבימות
 דביא אירושין עשה
 דבא עשה ונשואין יקנה
 היכא דלא נחנך לקנה
 כביא וז' אפי' יריא
 נזות וירא אכשול דא
 דבר אלא לשמול דאמר
 דלא קנה אלא לדברים
 האמורים מפרשה ב' מ"ס
 קנה בימות וז' לדברים
 האמורים מפרשה ג' שאני
 כביא נירשאר. וא"ר חייא
 חוקקאב למחני' דר' נתן
 דאב מחני' מסיק ארסה
 ושומרת כס' אינין שריא
 אלא כס' תתול (תובה)
 וז' נחל ונחל דאמר כר
 איש. וצור שמא מחני'
 לא אחיח חרשית להביא
 דאמר קר' לא אב מספיק
 אחריהו כס' דאמר קר. ע"פ
 (שם) ואשת עניבין

פיה לקוי בחמתו ללב
 והאמר בך קנה לכל הדבא
 על יבמתך בשוונג בך
 במדד הדתו כנות קנה
 לכל דאס הוא כהן מאכילה
 בתרומה ויורשה ומטמא
 [גלה] ומשקה ומוטרף בטא
 על כהן חלית' ליה. [שמואל
 ואמר לא קנה אלא
 לדברים האמורים במשה
 ע' שם שטת יבמה לקום
 על פני אחיו ולפוטרה
 בנט דהא דקני להיבם
 במאה כל דהו יבמה
 ביבא כהן נקא דלא כתב
 יבמה יקח לה לאשאת אלא
 כתב יבמה יבא עליה

ולקחה לו לאשה אשמתו.
דביאמו עליה הן הן
ליקוחין ואישות שלו הלכך
למידי דאחמר בפרשה
רבינו ומה אמור בפרשה
פסור חליצה על ידי
יבום ויקום על שם אחיו
שירש נכסי אביו ואין

(א) נראה דנ"ל משמע
הכרוסם דאפי' למיד וס'
דביא שאלה קדושין בשולחן
עשה הינו היכל דנחמין
לקנות בביא 11 אלל בשומרת
יכס אפי' הי בילת וס'.
(ב) חז"ל משמ"כ כשאר
שולחן.

ג) לכאורה נראה ד"ל ולא
לחיות לא כ"י יונתן ולא כ"י
יחזקיה וכו' וחסר הסתפקה
החידוש ע"ת.